

— Какво ядешъ, кума лисо, попиталъ я вълкътъ.

— Пробихъ си на корема дупка, та си смуча червата — отговорила лисицата.

— Пробий и на менъ, кумице!

Легналъ вълчо по гърба си, изпъчилъ си корема, а кумицата съ остритъ си зъби ръвнала, пробила му корема и той умрълъ.

Изела лиса сладкото месо на вълчо и пакъ огладнѣла. Ами сега?

На близо летѣлъ косъ, летѣлъ и си чуруликалъ.

— Косенце, братленце, примолила се лисицата, ела да ме извадишъ, пъкъ азъ ще ти покажа едно хубаво дърво въ корията, дѣто никой нѣма да те закача. Тамъ гнѣздо да си направишъ, та мънинки да си измътишъ.

Събралъ косътъ всички птички отъ гората, накацали на едно дърво край трапа, натегнали навело се дървото, хванала се лисицата.

— Държъ се яко, кумице, казалъ коса!

И всички птички хвъркнали отведнѣжъ, дървото се изправило и измъкнало лисицата изъ трапа.

Лисицата повѣла коса изъ гората, показала му едно дърво и рекла:

— Тукъ е най-добро мѣсто за гнѣздо.

Направилъ си коса гнѣздо, измътилъ двѣ пиленца. Дошла лиса подъ дървото.

— Косенце, братленце, дай ми едно пиленце, майка ми е болна!...